

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἔΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαΐου 1902

Ἔτος 24^{ον}. — Ἀριθ. 19

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)

Δὲν θὰ ἦτο καθόλου φρόνιμον νὰ ἐπι-
στρέψουν εἰς τὸ βασιλεῖον. Οἱ μηχανοὶ τῶν
δύο θηρίων ἤκούοντο ἀκόμη ἀπειλητι-
κοί... Τότε καὶ οἱ τέσσαρες, ἀφ' οὗ ἐ-
καμιν μίαν στρεφὴν ἢ ἑποία τοὺς
ἐπανάφερεν εἰς τὴν ἀτραπὸν ἐξηκο-
λούθησαν τὴν πορείαν των, καὶ
περὶ τὴν ἑκτὴν ὥραν, ἐξέλιξαν
τόπον πρὸς στάθμευσιν παρὰ τοὺς
πρόποδας ἐνὸς βράχου.

Κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν,
οὐδὲν ἐπείσθιον ἐσημειώθη. Δι-
σχερεῖαι τοῦ δρόμου δὲν ἠϋξή-
σαν, καὶ περὶ τὰ τριάκοντα χιλιό-
μετρα διηλύθησαν πάντοτε πρὸς
τὰ νοτιοδυτικά. Ὅσον διὰ τὸ πο-
τάμιον, τὸ ὁποῖον μὲ τόσῃ ἀνυ-
πομονῇσιαν περιέμενεν ὁ Μάξ
Οὐμπέρ καὶ μὲ τόσῃ βεβαιότητι
προανήγγειλεν ὁ Κάμης, δὲν ἐ-
φαίνετο πούθενά.

Τὴν ἐσπέρην ἐκείνην, μετὰ τὸ
γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐπρομήθευσεν ἡ
στερεώτερος ἀντιλόπη, — αὐτὴν τὴν
φορὰν μία ἀντιλόπη ἐκ τῶν λεγο-
μένων «τοῦ δρυμοῦ», — οἱ ταξιδιω-
ταὶ κατεκλίθησαν νὰ κοιμηθῶν.
Δυστυχῶς, ὁ δεκάωρος ἐκείνος ὕπνος
διεταράχθη ἀπὸ μυριάδας νυκτερί-
δων, μεγάλων καὶ μικρῶν, ἐκ τῶν
ὁποίων μόλις τὴν πρωΐαν ἐλυτρώ-
θησαν οἱ ταξιδιωταί.

— Πολλές νυκτερίδες, πάρα
πολλές! ἀνέκραξεν ὁ Μάξ Οὐμ-
πέρ, ὅταν τὴν αὐγὴν ἐσηκώθη,
χασμώμενος ἀκόμη, μετὰ νύκτα
τόσῃ ἀσχημῇ.

— Δὲν πρέπει νὰ παρπανοού-
μεθα!... εἶπεν ὁ ὁδηγός.

— Καὶ διατί;

— Διότι εἶνε προτιμώτερον νὰ
ἔχη κανεὶς νὰ κάμῃ μὲ νυκτερίδες
παρὰ μὲ κουνούπια... καὶ δόξα τῷ
Θεῷ, ὡς τώρα δὲν μὲς ἐπείραξαν.

— Τὸ προτιμώτερον θὰ ἦτο, Κάμη, ἂν
ἤμπορούσαμεν, νὰ ποφύγωμεν καὶ τὰς νυ-
κτερίδας καὶ τὰ κουνούπια. . .

— Τὰ κουνούπια; . . . δὲν πιστεύω
νὰ τὰ ποφύγωμεν, κύριε Μάξ. . .

— Καὶ πότε θὰ καταφραγθοῦμε ἀπὸ
τὰ ἀπίστια αὐτὰ ἔντομα;

— Ὅταν θὰ εὐρεθῶμε κοντὰ σὲ κα-
νένα ποτάμι. . .

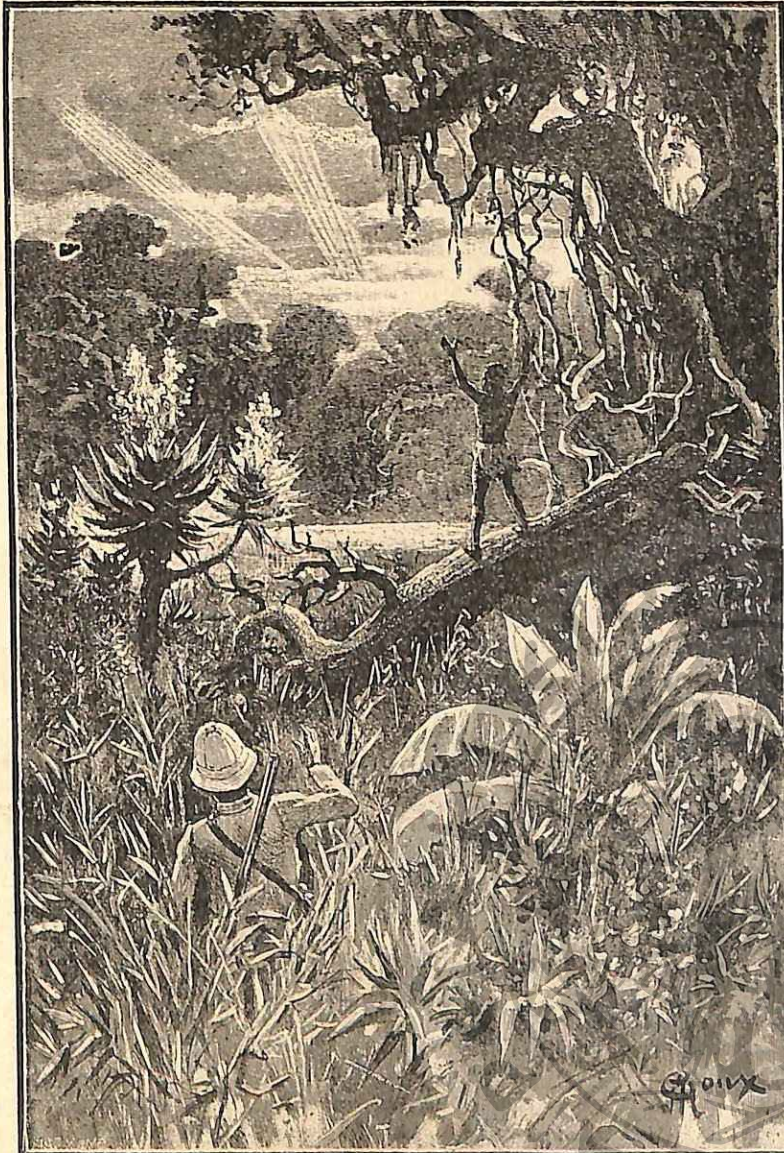
— Σὲ ποτάμι; . . . Μὰ ἐγώ, Κάμη,
ἔπαυτα πιά νὰ πιστεύω ὅτι εἶνε δυνατόν
νὰ παντήσωμε ἐδῶ μέσα ποτάμι. . .

— Ἐχετε ἄδικον, κύριε Μάξ, καὶ ἴ-
σως μάλιστα τὸ ποτάμι νὰ μὴν εἶνε πο-
λὺ μακρὸν. . .

Ὁ ὁδηγὸς εἶχε τῶνόντι παρατηρήσῃ
μερικὰς ἀλλοιώσεις εἰς τὴν φύσιν τοῦ ἐ-
δήφους, καὶ ἀπὸ τῆς τρίτης ὥρας τοῦ ἀ-
πογεύματος, ἡ πε-
ποιθήσις του ἔτεινε
νὰ ἐδραιωθῇ. Τὸ
τμήμα ἐκεῖνο τοῦ
δάσους, τὸ ὁποῖον
διέσχίζον, ἐγένετο
ἐπαισθητῶς βαλτώ-
δες. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐ-
χαινον λάκκοι, γε-
μάτοι ἀπὸ φυτὰ ὑ-
δρόβια. Ἡμπόρεσαν
μάλιστα νὰ φονεύ-
σουν καὶ μερικὸς
γ κ ὡ γ κ α ς, εἶδος
ἀγρίων νητῶν, τῶν
ἐποίων ἢ παρουσία
ἐμαρτύρει περὶ τῆς
γειννιάσεως ποτα-
μίου. Ἐπίσης ἐφ'
ὅσον ὁ ἥλιος ἔκλινε
πρὸς τὴν δύσιν του,
τὰ κοῦσματα τῶν
βατράχων ἤκούοντο
μακρόθεν ἀκριτὰ εὐ-
κρινῶς.

— Ἡ χώρα τῶν
κουνουπιῶν δὲν εἶνε
μακρὸν! εἶπεν ὁ
ὁδηγός.

Κατὰ τὸ ὑπόλοι-
πον τῆς ἡμέρας, ἐ-
βάδιζαν ἐπὶ ἐδάφους
δυσβάτου, κεκαλυμ-
μένου ἀπὸ τὰ ἀπει-
ροπληθῆ ἐκεῖνα φα-
νερόγραμμα, τῶν ὁ-
ποίων τὴν ἀνάπτυ-
ξιν εὐνοεῖ κλίμα
θερμὸν συγχρόνως
καὶ ὑγρὸν. Τὰ δέν-

« Τὸ ποτάμι! . . . τὸ ποτάμι! . . . » (Σελ. 146, στήλ. 6.)

παιδιά, ἀγγόνια καὶ ξαγγόνια, καὶ ζοῦσε πολὺ εὐτυχισμένος. Μία μέρα ἐμάζωξε τὰ παιδιά του καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους συγγενεὶς καὶ τοὺς εἶπε.

— «Ε! παιδιά μου! ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἀρχίτισαν τὰ ξεράδια, καὶ κοντεύει καὶ τὸ κορμὶ τοῦ δένδρου νὰ ξεραθῇ.

Καὶ τοὺς εἶπε τοῦ Χάρου τὴν ἱστορίαν.

— «Εδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ μού πο- νοῦνε πότε τὰ ποδάρια μου, πότε τὰ χέ- ρια μου, πότε ταυτιά μου. Αὐτά, παι- διά μου, εἶνε τὰ κλωνάρια τοῦ ἀνθρώ- που, καὶ σὰν πονοῦνε, γίνονται ξεράδια. Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς κλω-

νάρια δὲν μπορεῖ νὰ βαστάξῃ καὶ ξεραί- νεται κι' αὐτό.

Αὐτὴ ἦταν ἡ στερνὴ μιλιὰ τοῦ γέρω Μαθουσάλα· καὶ ἂφ' οὗ εὐχόθηκε εἰς ὅ- λους νὰ κάμουν τὰ χρόνια του, ἥλθε ὁ φίλος του ὁ Χάρος καὶ τὸν ἐπῆρε.

(Ἀθηναϊκὴ Παράδοσις)

Δ. Γ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε'.

Σήμερα θά σας διηγηθῶ τὴν ἱστο- ρία τῆς ἀράχνης.

Ἡ κακομοῖρα ἡ κυρία Τρομά- ρα! Οὔτε μέσα σὲ μία σάλα κατὰ- κλειστη, δὲν εἶνε ἐξασφαλισμένη! Κ' ἐδῶ μέσα ἀκόμη τὴν κυνηγοῦν τὰ θηρία!.

Μία μέρα, ἐτράβηξε ἀπὸ τὴ βι- βλιοθήκη ἓνα βιβλίο, γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν ἔχη εἰκόνες, νὰ διασκεδάσῃ. . .

Κάμνει νὰ το ἀνοίξῃ, καὶ ἀμέ- σως τὸ πετᾷ μὲ τρόμο, σηκώνει τὰ χέρια, καὶ βγάζει τίς φωνές.

Ξεύρετε κάτι κουτάκια ἀγιοθα- σιλειάτικα, ποῦ μόλις κάμης νὰ τανοίξῃς, πετιέται ἀπὸ μέσα ἓνας δια- βολάκος καὶ τρομάζει τὰ μικρὰ παιδιά;

Ἔτσι καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο τῆς Μαρίας πετάχτηκε ἓνα θηρίο, καὶ τὴν ἐτρόμαξε.

Τὸ θηρίο αὐτὸ ἦταν μία ἀράχνη.

Ὅριστε κατάστασις! μὰ πῶς ἀφίνουν λυτὰ τέτοια θηρία; . . .

— Πῶ πῶ, μαννούλα μου! ἀράχνη! . . . Ἄφ' οὗ τῷ γῆγίς τίς μῦγες (συλλογίζεται ἡ Κυρία Τρομάρα) ἐμένα χωρὶς ἄλλο θά με κάμῃ μιὰ χαψιά. . .

Σ'.

Ἡ φοβερὴ ἀράχνη ἔπεσε 'στὸ πάτωμα. Νὰ τὴν! περπατεῖ! . . . Καλὲ ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ περπατῇ!.

Ἡ κυρία Τρομάρα πηγαίνει πίσω - πίσω, φεύγει μακριὰ ἀπὸ τὸ θηρίο, ὡς ποῦ τὴν σταματᾷ ὁ τοῖ- χος.

Τώρα ἐκόλλησε 'στὸν τοῖχο. Ἄχ! ἂς μπορούσε νὰ νοίξῃ αὐ- τὸς ὁ τοῖχος, ὡς ποῦ νὰ περάσῃ ἡ Μαρία, καὶ ἔπειτα νὰ κλείσῃ ἀ- μέσως, πρὶν περάσῃ καὶ τὸ θηρίο!.

Ἡ ἀράχνη προχωρεῖ, προχω- ρεῖ. . . Λίγο ἀκόμη καὶ τὴν ἐφθασε!

Ποῦ θὰ καταφύγῃ τώρα ἡ Κυ- ρία Τρομάρα; Ἰσως ἐπάνω 'στὸ τραπέζι. . . Ἀλλὰ τί ἀπέγινε θά σὰς το πῶ μεθαύριο.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια.)

Ἡ Παυλίνα καὶ ἡ Λιάνα ἔθαψαν τοὺς νεκροὺς των.

Ἡ νεῖνις ἡσπάζθη τὸν πατέρα τῆς εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐσφιγξέ τὰ παγωμένα χέρια τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς εἰς τὰ ἰδικά τῆς, λέγουσα:

— Πέτρε Μπάντζες, δὲν θά σε στε- ρηθῇ τὸ Τράνσβαλ, διότι, τὸ ὀρκίζομαι, θά σε ἀντικαταστήσω ἐγὼ εἰς τὴν μά- χην. Τὸ τουφέκι σου δὲν θά σκωριάσῃ. Θά το γεμίξω μόνη μου καὶ θά πυρο- βολῶ τοὺς ἐχθρούς. . . Χαῖρε, Πέτρε Μπάντζες. καλὲ μου ἀρραβωνιαστικέ, κοιμήσου ἐν εἰρήνῃ! . .

Γονατιστὴ πλησίον τοῦ πατρὸς τῶν τέκνων τῆς, ἡ Παυλίνα Ρίσις ἐκύτταζε διὰ μέσου τῶν δακρύων τῆς τὸ πρόσω- πον τοῦ Βόερ, τὸ ἐμφαίνον τὴν δρασ- τηριότητα καὶ εὐλικρίνειαν.

Ἐκάλεσε τὴν Λιάναν καὶ τὰ δίδυμα διὰ τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν.

Ἐπειτα, παραδίδουσα εἰς τὸν Χάος τὸ τυφέκι τοῦ πατρὸς του, τὸ ὅποιον ἀνευρέθη ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, τῷ εἶπε:

— Πάρε το, καὶ ἂς κάμῃ πάντοτε τὸ καθήκόν του!

Μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀρθομένους πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ Παυλίνα Ρίσις προσηυχῆθη μὲ ζέσιν:

— Θεέ μου, ἔλεγε, παῦσε τὸν πόλε- μόν, διότι ὅσον διαρκεῖ πρέπει νὰ στέλ- λωμεν εἰς αὐτὸν τὰ παιδιά μας. Πατρίς, πόσον ἀκριβὰ μού στοιχίζει! ἀλλ' ὅσον σε ἡγάπησε καὶ σε ὑπηρετήσεν αὐτός, ἄλλο τόσον σε ἀγαπᾷ καὶ θά σε ὑπηρε- τήσω κι' ἐγὼ! . .

Δυστυχῆς Παυλίνα! . . Αἱ δυνάμεις τῆς τὴν ἐγκατέλειψαν, ἐστήριξε τὴν ἀδύνατον κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ στη- θους τοῦ Βόερ, καὶ ἀφῆκε τὰ δάκρυά τῆς νὰ ρεῦσουν ἐλεύθερα.

Ὅταν ἐσηκώθη, ἐφαίνετο ἡρεμωτέρα. Καὶ ἂφ' οὗ ἀπέθηκε τελευταῖον ἀσπα- σμόν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀνδρείου συν- τρόφου τῆς ζωῆς τῆς:

— Χαῖρε, Χάος Ρίσις, ἐπιθύρισε πε- ριλύπως.

Τότε ἐρύθημα ζωηρὸν ἐκάλυψε τὰς παρειάς τῆς, — φλόξ ἐνθουσιασμοῦ, — καὶ

ὡς ὑπερτάτην τιμὴν ἀποδιδόμενην εἰς τὸν Βόερ πατριώτην, ὁ ὁποῖος κατέκειτο νεκρὸς ἐνώπιόν τῆς, ἐξέβαλε τὴν ἰσχυράν καὶ παλλομένην ἀνακραυγὴν:

— Ζήτω τὸ Τράνσβαλ!

★

Τὴν νύκτα, ὑπὸ τὸν ἑναστρόν, τὸν ἐκπᾶγλως φωτίζον οὐρανὸν τῆς Ἀφρι- κῆς, αἱ γυναῖκες τῶν Βόερς ἔσκαπτον τοὺς τάφους τῶν συζύγων καὶ τῶν υἱῶν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

ΤΑ ΔΙΑΥΜΑ

Ἐβράδυαζε. . . ἄκρα σιγὴ ἐβασίλευεν εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν. . . ἡ χέρσος ἐρη- μία διεκόπτετο μόνον ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς λευκοὺς τοίχους κανενὸς ἀγροκη- πίου, διαφανομένου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἰτεῶν τοῦ μικροῦ περιβάλλου του.

Κανὼς δὲν ἀνέθροσκεν ἀπὸ καμμίαν καπνοδόχον. . . κανὲν βέλσασμα, κανεὶς μυκηθμὸς δὲν ἤκούετο ἀπὸ τοὺς ἐρήμους σταύλους. . . Ἀπὸ ἐδῶ ἐπέρασεν ἡ Μαι- νὰς τοῦ πολέμου. . . Αἱ οἰκίαι ἐκείναι, αἱ κλεισταὶ ὡς τάφοι, αἱ βωβὰι ὡς ὁ θάνατος, σ' ἔκαμναν νὰ καταρᾶσκι τὴν Μαινάδα, ἡ ὁποία ἀφῆρεσε τοὺς ἀνθρώ- πους ἀπὸ τὰς ἐστίαις των. διεσκόρπισε τὰς φαιδρὰς νεοσσιος τῶν παιδίων, ἡρῆμωσε τοὺς σταύλους καὶ τὰς νομάς, ὅπου ἔδο- σκον πρὸς ὀλίγου μυριάδες ὠραίων βοῶν.

Βαθύτατα συγκεκινημένη, ἡ Γουίλ- λμίνα Μὰκ Νέβιν ἠκολούθει τὸν ἔρημον δρόμον.

Ἐβάδιζεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, μὲ ἀπόφασιν νὰ ἐπανεύρῃ, ἐπουδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, τοὺς φίλους τῆς τοῦ Ζονενστρά- αλε, μαζί μὲ τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ πολεμήσῃ· ἐλογάριαζε δὲ νὰ φθάσῃ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Κράτος τῆς Ὁράγ- γης, εἰς τὸ Βράδφορ, ὅπου ἤλπιζε νὰ εὑρῇ τὴν οἰκογένειαν Ρίσις.

Ἀπεῖχεν ἐν μίλλιον περίπου ἀπὸ τὸ Βάασμπεργ, ὅταν παρετήρησεν, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ λευκοῦ δρόμου, μίαν μορφήν ἀόριστον, κατὰ τὸ ὅποιον δὲν διέκρινεν ἂν ἦτο πλάσμα ἀνθρώπινον ἢ ζῷον, καὶ τὸ ὅποιον ἐσύρετο κατὰ γῆς ἐλικσιδῶς, ἀτάκτως, προσκίπτον πότε εἰς δένδρον καὶ πότε εἰς πέτραν.

Ἡ Γουίλελμίνα ἐπεβράδυε φρονίμως τὴν πορείαν τῆς καὶ συνεκράτησε τὸν Μαρμπήν καὶ τὴν Κάννα.

Ἀλλ' ὁ κρότος τῶν βηματιῶν τῆς εἶ- χεν ἀκουσθῆ ἀπὸ τὸ παράξενον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὅποιον, μ' ἐν ἀπτόμοις κί- νημα, ἐρριφθὲν εἰς τὴν τάφρον.

Τότε ἡ Γουίλελμίνα ἐπέσπευσε τὸ βῆ- μα, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἦτο. . .

Ἀπὸ τινων στιγμῆν, ἡ Κάννα ὠσφραί- νετο τὸ ἔδαφος, μυκτηρίζουσα θορυβῶδῶς καὶ προσπαθοῦσα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι τῆς κυρίας τῆς.

Τὸ κατώρθωσε τέλος πάντων, καὶ ὠρ-

μησε ταχέως πρὸς τὴν τάφρον. Ἡ Γουί- λελμίνα ἔτρεξε κατόπι τῆς, καὶ ἀνάμει- σα εἰς τὰ γαυγίσματα, ἤκουσε μίαν φω- νὴν παιδικὴν λυπητρὴν καὶ σχεδὸν θρη- νώδην.

Φοβηθεῖσα μήπως ἡ Κάννα δαγκάσῃ τὸ παιδίον, τὴν ἐφώνησεν ἄλλ' εἰς μά- την· ἡ σκύλα ἔμεινε κωφὴ εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας τῆς· ἔπειτα δὲ καὶ ὁ Μαρ- μπῆς ὤρμησεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς τρο- φοῦ του.

Ἡ Γουίλελμίνα ἔτρεξε μὲ ὄλην τῆς τὴν ταχύτητα. Καὶ ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκ- πληξίς τῆς, ὅταν εἶδεν, εἰς τὸ βάθος τῆς τάφρου, ἐν κοράσιον, τὸ ὅποιον ἐνηγα- λίζετο τὸν λαιμὸν τῆς Κάννας. ἐν ᾧ ὁ Μαρμπῆς ἐκύτ- ταζε τὴν σκη- νὴν αὐτήν.

ὅτι σφαῖρα εἶχε περάσῃ τὸ ἓνα μου μάτι.

Ἡ Γουίλελμίνα εἶχε καθῆσθαι πλησίον τῆς φίλης τῆς, καὶ τῆς ἐπλυνεν ἀπαλὰ τὸ πρόσωπον μὲ τὸ μανδήλι τῆς, τὸ ὅποιον ἔδρεξε μὲ νερόν ἀπὸ τὸ φλασκί τῆς.

— Παρηγορήσου, τῆς εἶπε· τὸ πά- θημά σου εἶνε βέβαια παροδικόν· ἡ καλὴ περιποίησις θά σε ἰατρεύσῃ, καὶ θά βλέ- πῃς ὅπως πρῶτα.

— Ἀχ νὰ ἦταν ἀλήθεια! ἀνέκραξε τὸ κοράσιον μὲ χαράν. Δὲν εἶνε ὅμως ἄσχημον πρᾶγμα νὰ συλλογίζωμαι ἔτσι τὸν ἑαυτόν μου, ἐν ᾧ ἡ μητέρα μου καὶ ἡ ἀδελφὴ μου ὑποφέρουν τόσκι καὶ τόσαι. Ἀλλὰ ἐστοχαζέμουν, ὅτι θά ἦτο πολὺ προτιμώτερον νὰ ποθᾶνω παρὰ νὰ μείνω τυφλή. . . Ἀ τί φοβερὸν! . . Μένον ὀλίγες ὥρες εἶμαι ἐδῶ, καὶ μου φαίνεται ὅτι ἔμεινα ἡμέρες. . .

Ἡ Γουίλελμίνα ἐχαίδευσε τρυφερὰ

« Καὶ τῆς ἐπλυνεν ἀπαλὰ τὸ πρόσωπον μὲ τὸ μανδήλι τῆς. » (Σελ. 149, στήλ. γ'.)

— Ἐλξα! ἐφώνησεν, ἀναγνωρίσασα ἐπιτέλους τὴν μικρὰν τῆς φίλην.

— Γουίλελμίνα! τῆς ἀπεκρίθη ἡ θρη- νώδης φωνή.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἡ Γουίλελ- μίνα ἀγωνιωδῶς.

Ἡ Ἐλξα ἐσήκωσε τὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Κύτταξε! εἶπε.

Ἡ Γουίλελμίνα ἔσκυψε, καὶ εἰς τὸ τε- λευταῖον φῶς τῆς ἡμέρας ἐξήτασε τὸ πρόσωπον τοῦ κορασίου. Κραυγὴ λύπης ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς.

Τὰ μῆτια, τὰ ὠραῖα γαλανὰ μᾶτια τῆς Ἐλξας ἐφαίνοντο σβυσμένα.

— Δὲν βλέπω πιά, δὲν βλέπω καθό- λου! εἶπε μὲ λύπην ἡ μικρὰ πληγωμέ- νη· καὶ ἐπονοῦσα τόσκι πολὺ, ποῦ ἐνόμιζα

τὸ φλέγον μέτωπον τοῦ κορασίου, τὸ ὅποιον ἀπεκοιμήθη, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς φί- λης τῆς.

Ὁ ὕπνος τῆς Ἐλξας ἦτο τόσον βα- θύς, ὥστε δὲν διεκόπη οὔτε ὅταν ἡ Γου- ίλελμίνα τὴν ἐποποθέτησεν εἰς τὴν ρά- χιν τῆς Κάννας διὰ νὰ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου ἐφθασαν καὶ αἱ δύο μετ' ὀλίγας ὥρας.

Ἡ Θεῖα Παυλίνα ἦτο εἰς τὸ νοσοκο- μεῖον, ἀγρυπνοῦσα πλησίον στρατιωτι- κῆς κλίνης, ὅπου ἀνεπαύετο, ἐπὶ τοῦ κυ- ανοῦ προσκεφαλαίου, ἡ ὠχρὰ κεφαλὴ τοῦ Χάος.

Δάκρυα ἀνέβησαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Γουίλελμίνας.

— Μὰ καὶ αὐτός; εἶπε θλιθερά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΝΕΚΑ πολλῶν ἀσκολῶν καὶ μικρῶν ἀδιαθεσίαις, ἡ ὁποία με κατέλαβε τὴν τελευταίαν ἡμέραν, δὲν ἔλαβα καίρῳ νάναγνῶσκω τὰς ἐκτενεῖς ἐπιστολάς τῆς ἐβδομίδος ταύτης. Διὰ τοῦτο ἀναγκάζομαι νάναβίλω τὰς ἀπαντήσεις διὰ τὸ προσεχές.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν 70^{ον} Διαγωνισμόν τῶν Λύσεων, καὶ ἀναμένω τὰς φωτογραφίας τῶν πρὸς δημόσιευσιν.

Ἐλθε τὴν 30 Ἀπριλίου ἡ συνδρομὴ τριῶν συνδρομητικῶν καὶ δύο συνδρομητῶν, οἱ ὅποιοι εἶχον ἐγγραφῇ διὰ συνεισφοράς φίλων μου. Μὲ λύπην μου τῶρ εὐρίσκουμαι εἰς τὴν ἀνάγκην νά διακρίψω ἢ ἀποστολὴν τοῦ φύλλου πρὸς τὰ πέντε αὐτὰ καλὰ καὶ φιλόμουσα παιδιά, τὰ ὅποια δὲν εἶνε εἰς θέσιν νάνανεώσουν ἐξ ἰδίων τὴν συνδρομὴν καὶ ἡ λύπη μου αὐξάνει, ὅσον συλλογίζομαι πόσον θὰ λυπηθῶν τὰ καίμένα, ὅταν θὰ σερηθῶν, ἔξαφνα τὸ προφίλις τῶν ἀνάγνωσμα. Ἀλλὰ ταρηγοροῦμαι μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι, ὅπως συνήθως, θὰ εὐρεθῶν καὶ τώρα φίλοι μου ἐκ τῶν εὐπορούντων, πρόθυμοι νά προσφέρουν τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ νάναεθῇ ἡ συνδρομὴ τῶν πέντε τούτων πτωχῶν παιδιῶν.

Ἐγχαίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Γλυκεῖαν Ματιάν (Ν. Β. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα) κατὰ τὸν Κανονισμόν ὅμως, ἐπειδὴ εἶσαι ἀδεύφῃ συνδρομητοῦ, ὀφείλεις νά μου στείλῃς 1 δραχμὴν) Γερραῖαν Καρδίαν (Α. Π. πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολὴ σου καὶ ἐννοῶ ἀπὸ αὐτῆς ὅτι θὰ διαπρέψῃς εἰς τὸν κύκλον μας: φίλος μὲν καὶ τῆς ἀδελφούλας σου) Κλεῖδα τοῦ Πόργου (Κ. Π. αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον, ἄλλως τε ἔχει καὶ τὰ ἴδια ἀρχικά σου: ἔσται αὖτις ἐξήγησε) Μάρκαν τῶν Παρισίων (Ι. Ν. Π. νάναγνώσκῃς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ διὰ νά ἰδῇς τὰ περὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων) Μαρίαν τῶν Μεδίκων (Μ. Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὑψαιότερον: ἀλλὰ διατὶ γράφεις τόσον ψιλά;) καὶ Παλίσροϊαν τοῦ Εὐρέπου (Α. Δ. Κ.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάναταλλάξουν: ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μὲ τὸ Ἐρημο Πουλί, Τρεμοσθῆρον Ἀστέρι, Μὴ με Λημόνι, Μεληγρὰν Ἀκτίνα καὶ Γλυκύλα τοῦ Ὄρου — ὁ Θεσσαλικὸς Τάκιρθος μὲ τὴν Θεσσαλικὴν Ἀκτίνα, Λευκὸν Κρῖνον καὶ Ἐλλήνοπούλαν — ἡ Γαλιάντρα μὲ τὸν Ξενοτενυμένον Σικιόριον — τὸ Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας μὲ τὸν Χιονισμένον Μάϊον, Παρωμένον Καίκασον, Ἐαρινὸν Ἀρωμα καὶ Σημιαῖον τῆς Ἀγίας Λαύρας — ἡ Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξὶς μὲ τὴν Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν, Ἀρσῆρον, Κάλυκα Ρόδου καὶ Στρατηγὸν τοῦ Βατερλώ — τὸ Κορινθιακὸν Κῶμα μὲ τὴν Τυφλόμυγαν, Μόνωσιν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Θάλλοντα Φοῖνικα — τὸ Εὐδοσιον Ἀρθος μὲ τὴν Ζουλέικαν καὶ Σκόννην τῶν Ἀθηνῶν — τὸ Κρητικὸν Πέλαγος μὲ τὴν Νηραῖδα τοῦ Εὐβοϊκοῦ, Ναυτοπούλαν τῆς Κρανῆς, Ἠχώ τοῦ Δάσου, Κρητικὸν Καστανὸν καὶ Χαλκιδαικὸν Κουκλάκι — τὸ Κύκνειον Ἄσμα καὶ τὸ Τρεμοσθῆρον Ἀστέρι, Σιωπηλὴν Νύκτα καὶ Τραγιάσκαν — ἡ Μόνωσις μὲ τὸν Γαμβέτταν, Μερεξεδένιο Μπουκετάκι, Χρυσανθεμίδα, Σιωπηλὴν Νύκτα καὶ Τρεμοσθῆρον Ἀστέρι — ἡ Μικρὰ Βιολότρια μὲ τὸν Βασιλέα τῶν Ναυτῶν — τὸ Μολὼν Λαβὲ μὲ τὸν Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης καὶ Θεαγέρην — ἡ Ἀντιγόνη μὲ τὴν Ἀριστοκράτιδα Ρουμαῖδα, Πειρατικὴν Νύκτα, Ἐλπιδοφόρον, Ἀγγελοῦ τῆς Εὐτυχίας καὶ Ἐμύρην τῆς

Βουχάρας — τὸ Λευκὸν Κρῖνον μὲ τὴν Μεληγρὰν Ἀκτίνα, Ζήτω ἡ Ἐλλὰς, Πολύχρωμον Χρυσανθίδα, Διονυσίδα Πηγῇ καὶ Μαύρην Προσωποδοφόρον — Βικτωρ ὁ Μαῦρος μὲ τὸ Κύκνειον Ἄσμα, Κεράτιον Κόλπον καὶ Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας — ὁ Οἰδίπους Τύραννος μὲ τὸν Λευκὸν Τάκιρθον καὶ Ἐλλήνοπούλαν — ἡ Ἐλλήνοπούλα μὲ τὴν Ζουλέικαν, Καταρομάλλων, Δαφροστεφῇ Ναύαρχον, Μαῦρον Σύννεφον καὶ Ἀδραν τῆς Κερκίρας — ἡ Ἀθῶν Καρδία μὲ τὸ Λευκὸν Κρῖνον, Ζήτω ἡ Ἐλλὰς, Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Ἀταβύριον Ρόδου καὶ Κορινθιακὸν Κῶμα — ἡ Ὀρειοπόλις Ψυχῇ μὲ τὸν Φιλελεύθερον Μακεδόνα, Γλυκεῖαν Λυγῇ, Στραβοῦλον, Ἀπολεσθέντα Παράδεισον καὶ Παρήγορον Ἐλπίδα — ὁ Ἀββακοῦμ μὲ τὸ Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου, καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμαῖδα — ὁ Χωλὸς Διάβολος μὲ τὴν Ναυτοπούλαν τῆς Κρανῆς καὶ Νικητὴν τῆς Λουσεμλίτσας — τὸ Γυμνασιον Χίου μὲ τὴν Ὀρειοπόλιν Ψυχῇ, Ἀγρὸν Μερεξεδάκι καὶ Ἀταβύριον Ρόδου — ἡ Διονυσία Πηγῇ μὲ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου, Ἀδραν τῆς Κερκίρας, Μολὼν Λαβὲ καὶ Βίγλαν — τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου μὲ τὴν Μέμωσαν, Νέον Ναύτην, Κυκλαμιάν, Κάλυκα Ρόδου καὶ Πτερωτὴν Ταξειδιώτιδα — ἡ Νεραῖδα τῶν Σπετσῶν μὲ τὸν Σερπαντὸν καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς — ἡ Κελαρῆζουσα Κρήνη μὲ τὸ Ἀντίφρ τῶν Πατησίων — ὁ Βίσμυρ μὲ τὸ Ζιζάνιον Γυμνασίου — ὁ Χιακὸς Οὐρανὸς μὲ τὴν Χιακὴν Βροχῇ, Χιακὴν Πανσέληνον καὶ Χιακὴν Βραδυνά — τὸ Πορτικοῦσι Κερκύρας μὲ τὴν Περίλυπον Κερκυραῖαν.

Ἀπὸ ἑνὰ γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Οὐράνιον Θάλλο (νὰ ἐξακολουθήσῃς νά μου στέλλῃς, διὰ νά λάβῃς καλὴν θέσιν εἰς τὸν Διαγωνισμόν) Σμυρναϊκὸν Κόλπον (ἕκαστον τετράδιον Μ. Μυστικῶν τιμᾶται φρ. 0,15 — τὰ 7 τετράδια φρ. 1) Ἀφροδίτην Π. Στεφανίτην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ὥραιν πασχάλιν ἡμέραν) Δικατερίνην Ἀλμέϊδα (ἡ Κλήωσις ἔγινε: τάποτε λίσματα θὰ δημοσιευθῶν πολὺ γρήγορα) Γεώργιον Δ. Γεωργακόπουλον (εὐχαριστῶ) Ὀδυσσεά Γ. Λυθὴν (ἐλήφθη: ἔσται ἀπιδείξιν) Ἀπολεσθέντα Παράδεισον (διότι δὲν εἶσαι σὺ ἀπὸ τὰ «πολὺ μικρὰ παιδιά» ἀλλὰ τότε καὶ αὐτὰ θὰ εἶχαν τὸ δικαίωμα νάναπατήσουν νά παύσῃ ἡ δημοσίευσίς τοῦ Μεγάλου Δάσου, τὸ ὅποσον δὲν ἐννοοῦν) Ἀδρὸν τοῦ Παρασοῦ (ἔσται αὖτις) Μεσημβρινὴν Ἀκτὴν, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Ἀπριλίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λύσεις δεχταὶ μέχρι τῆς 29 Ἰουνίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅπουλον δὲν νά γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακίλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

178 Λεξιγράφος.

Μία νῆτος τοῦ Αἰγαίου
Μ' ἑνα σύνδεσμον ἡνώθη
Καὶ μὲ πρόθεσιν ἀπλήν.
Καὶ τὸ ὄνομα ἀρχαίου
Στρατηγοῦ ἐφαπέρωθη
Ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν σεισμὴν.
Ἐστὶν ὁπὸ τῆς Ἀφῆς τῆς Κερκίρας.

179. Στοιχειόγραφος.

Βγάλε πῖ καὶ βγάλε χῖ
Καὶ θὰ ἰδῇς λέξεις κοινῇ
Πῶς τὰ στίτια μας θ' ἀφίσῃ
Καὶ 'ς τοὺς κήπους θὰ πηδήσῃ.
Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Πωδ' μελίνε.

191. Τονόγραφος.

Ἐνὰ ἀρχαῖος βασιλεὺς
Κοκκινωμάλης γίνεται,

Ἄν μόνον δευτονισθῇ
Ἄντι νά παροῦσεται.
Ἐστὶν ὁπὸ τῆς Τ. Π. Πότισσας.

192. Πυραμίδες.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν μεγάλην πρω-
* + * = Ζῶν ἀγρίον [τεύουσιν.
* * + * * = Θεὸς ἀρχαῖος.
* * * + * * * = Ὀρυκτόν

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Λεῦκο Ἰακίνθου

193. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 = Τραγικὴ βασίλισσα
2 5 6 1 5 = Ἀνωνυμία.
3 4 5 5 2 5 = Νῆτος.
4 1 4 5 = Ἀρχαῖος ἥρως.
5 4 3 2 5 = Ὅπλον τῶν ἀρχαίων.
6 4 3 1 6 2 5 = Συγγραφὴς Λατίνος.
7 5 4 1 4 5 = Προφήτης

Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Μικροῦ Ναύτου.

194-196 Λογοπαίγνια.

1— Ποῖον ζῶν εὐρίσκειται εἰς τὰς οἰκοδόμας;
2— Ποῖος πολὺσιμος λιθο. εὐρίσκειται πάν-
τοτε εἰς τὰς γείρας μας;
3— Ποῖαν νῆσον διερχόμεθα καθημερινῶς;

197-198 Ἀστεῖα Παροράματα.

1.— Ἡ χίνα εἶνε κρύος.
2.— Οἱ παστοὶ φύλλοι εἶνε σπάνιοι.
Ἐστὶν ὁπὸ τῆς Ἑλλ' ἱκῆς Ψυχῆς.

199. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦν διςσημον ἄνδρα τῆς Γαλλικῆς Ἑπανα-
στάσεως:

1, Ἀρχαία Βασίλισσα. 2, Ὀρυκτόν. 3,
Ἡπειρος. 4, Λίμνη τῆς Εὐρώπης. 5, Ὄρος.
6, Πρόθεσις. 7, Μέρος τοῦ πλοίου

Ἐστὶν ὁπὸ τῆς Μονώσεως.

186. Φωνηεντολόγον.

-μ-βσλλ--μ ***-μ-βσλλ-μ...
Ἐστὶν ὁπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

187. Γρίφος

+ + +
εἶπε τέλη 1 τὴν + φορὰ + ν
+ + +
+ + +

Ἐστὶν ὁπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Χειλωνίδος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 10

93. Ροδανὸς (Ρῶ, Δανός). — 96. Ἀθαξ-Ἀ-
ναξ. — 97. Τὸ τουπέκι.

98. Α. 99. ΡΗΝΟΣ

ΤΥΡ-ΝΑ-ΒΟΣ ΗΡΩΣ

Α-ΝΑ-ΛΟ-ΓΙ-ΟΝ ΝΩΕ

ΒΟΣ ΓΙ-Α ΟΣ

ΟΝ Σ

100-102. 1, Αἰσούρου ἀπόντος σκιρτῶσι μύες.

2, Ἀρκτοῦ παρούσης ἔχνη μὴ ζῆτει. 3, Ὡς

οὐδὲν ἡ μάθησις ἂν μὴ νοῦς παρῇ. — 103. Τῇ

ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ρ σχηματίζονται: γέρων,

γῆρας, ὄρα, ριχνός, ροιά. — 104. ΚΟΥΒΑ

(Λύκος, Ἴον, σαΥρα, ὀθβαί, τιδρα. — 105.

Εἶνε εὐτυχὴς ὁ νομίζων ὅτι εἶνε. — 106. Ἀνυ-

πόμονος εἶνε ὁ ἴππος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας
λεπτά 5 μόνον. Ἐλάττωσις ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ
δωροῦνται τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ
δελτάρια μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἐξω-
τερικοῦ. Ἀπάντησις βεβαία. — Ἀνὶς Εὐφροῖα

Ἀκριβοῦ, ὁδὸς Καψάλη, ἀπάναντι τοῦ ἀριθ. 3.

Ἀθῆναι, Athens (Grèce). (B-55)

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον
ἐξωτερικοῦ. — Κωνσταντῖνος Χατζὴ Βασι-

λείου, Ἐκπαιδευτήριον «Καποδιστριας», Κέρ-
κυρα. (B-54)